

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **KORA-VODOSTAVING s.r.o.**, se sídlem Zbraslavecká 492, Kunštát, zastoupena JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. 1677/560/11, 64263/ENV/11, sp. zn. OP 30/2011, o návrhu Krajského soudu v Brně na rozhodnutí o místní příslušnosti soudu,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci **je místně příslušný** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 1. 4. 2012 se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2012, č. j. 1677/560/11, 64263/ENV/11, sp. zn. OP 30/2011, kterým bylo na základě odvolání žalobkyně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno, ze dne 24. 6. 2011, č. j. ČIŽP/47/OOP/SR01/1002680.011/11/BPL. Výsledným rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 60.000 Kč za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 5. 2012, č. j. 9 A 56/2012 - 32, jež nabylo právní moci dne 29. 5. 2012, rozhodl o postoupení věci Krajskému soudu v Brně. Vyslovil, že k řízení je dle § 7 odst. 2 s. ř. s ve znění účinném od 1. 1. 2012 místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Za správní orgán, který ve věci rozhodl v prvním stupni, považoval oblastní inspektorát Brno České inspekce životního prostředí. Proto rozhodl, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Brně.

Krajský soud v Brně s postoupením věci nesouhlasil, a proto věc v souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti. Svůj postup odůvodnil tím, že správním orgánem, který vydal rozhodnutí v prvním

stupni, je Česká inspekce životního prostředí, se sídlem na území hlavního města Prahy. K rozhodnutí je proto místně příslušným Městský soud v Praze. Krajský soud dále uvedl, že zákon o ochraně přírody a krajiny svěřuje pravomoc České inspekci životního prostředí, a nikoliv jejím jednotlivým oblastním inspektorátům. Oblastní inspektorát je pouze organizační složkou České inspekce životního prostředí.

Podle ust. § 7 odst. 2 s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.

Podle ust. § 7 odst. 5 s. ř. s. platí, že není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.

Podle ust. § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), se zřizuje Česká inspekce životního prostředí jako orgán státní správy, který je podřízený žalovanému. Inspekce se dělí na ústředí a oblastní inspektoráty.

Podle ust. § 80 odst. 3 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny Česká inspekce životního prostředí ukládá právníkům a fyzickým osobám pokuty za porušení povinností při ochraně přírody a krajiny podle tohoto zákona.

V předkládané věci má Nejvyšší správní soud posoudit, zda lze oblastní inspektorát České inspekce životního prostředí považovat za správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni dle § 7 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o této otázce rozhodoval již například ve svém usnesení ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012 - 71 (č. 2803/2013 Sb.NSS; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a neshledal důvod k tomu, aby se v posuzovaném případě od těchto rozhodnutí odchýlil.

Za správní orgán lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěřuje-li jí nějaký právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84).

Oblastní inspektoráty České inspekce životního prostředí takové postavení nemají. Česká inspekce životního prostředí byla zřízena zákonem o ČIŽP jako orgán státní správy s celostátní působností. Ustanovení § 1 odst. 2 zákona o ČIŽP upravuje pouze postavení a interní organizaci České inspekce životního prostředí, nesvěřuje však jednotlivým oblastním inspektorátům samostatné rozhodovací pravomoci ani nevymezuje jejich

pokračování

působnost. Zákony upravující oblast ochrany životního prostředí rovněž nepředpokládají žádnou pravomoc jednotlivých oblastních inspektorátů, neboť zmiňují pouze Českou inspekci životního prostředí (nejen zákon o ochraně přírody a krajiny, ale například také zákon o odpadech, zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů). O odvoláních proti rozhodnutím České inspekce životního prostředí rozhoduje žalovaný (srov. např. § 1 odst. 1 zákona o ČIŽP, ve spojení s § 80 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny). Oblastní inspektoráty jakožto dekoncentrované regionální složky České inspekce životního prostředí tak jednájí a vykonávají činnost jejím jménem, a proto o nich nelze uvažovat jako o samostatných správních orgánech, které by byly nadány rozhodovací pravomocí.

Na základě výše popsaných úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že za orgán, který v dané věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (§ 7 odst. 2, věta první s. ř. s.) nelze považovat oblastní inspektorát, nýbrž Českou inspekci životního prostředí se sídlem Praha 9, Na Břehu 267. Proto je podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, místně příslušným Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že v dané věci je k řízení místně příslušný Městský soud v Praze, neboť v jeho obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu